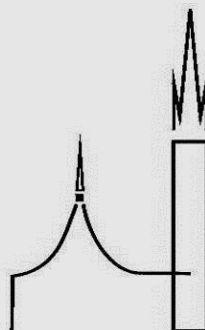

GABRIEL

občasník čáslavské farnosti

BŘEZEN 2017

Při putování neznámou krajinou je dobré čas od času vyndat mapu a zjistit, zda jdeme k cíli správně, zda jsme někde příliš neuhnuli.

Podobně to platí o našem životě. Procházíme tímto světem jako poutníci, kteří vnímají jeho krásu a radují se z něho, ale vědí, že krácejí za cílem neporovnatelně větším. Postní doba je na této pouti takovým zastavením, kdy je možné znovu srovnat směr a zamířit přímo k cíli.

Je přece nesmírné, že cílem naší cesty je nebe, Bůh, ale popravdě řečeno, málokdo na to myslí nebo to prožívá. Určitě velmi pomáhá, když se tento cíl učíme prožívat každý den, a to skrze velké tajemství modlitby. Vždyť cílem modlitby je Bůh.

Daleká cesta vyžaduje vhodná zavazadla. Není možné sebou brát vše, jenom to nejdůležitější, aby se dobře kráčelo a nic nás nebrzdilo, nebo nám nescházelo.

Postní doba je časem, kdy je zapotřebí mnoho věcí z batohu vyndat a zřít se jich, aby se člověk mohl narovnat a kráčet radostně.

A nakonec možná začneme víc vnímat, že nejdeme sami, ale druzí jdou s námi a mnohdy potřebují naši pomoc, naši oporu. Nemůžeme je jen tak nechat, ale máme se jich ujmout. Mnohdy je to modlitba, kterou je můžeme posílit v jejich boji se zlem, mnohdy jiná pomoc.

Přeji Vám radostné postní putování společně s Pannou Marií, která nás pevně a jistě vede ke svému Synu!

P. Bohuslav

KOSTEL SV. VÁCLAVA v Chotusicích

HISTORIE A POPIS STAVBY

Chotusice patřily k sedleckému klášteru již od jeho vzniku r. 1142. Kostel je poprvé zmiňován v registru papežských desátků v roce 1352 jako farní. Do husitských válek tu kromě kostela mělo existovat i proboštvství s kaplí sv. Prokopa, po válkách už neobnovené. Roku 1430 zastavil obec císař Zikmund Janu Chotunovi, předkovi Žehušických z Nestajova, kteří majetek připojili k žehušickému panství. K tomuto panství pak Chotusice až do poloviny 20. století náležely.

V období let 1431 – 1662 patřily Chotusice pod duchovní správu v Bučicích. Roku 1662 se zde připomíná kaple sv. Anežky.

V 17. století zažily zřejmě určitý rozkvět, 1601 povýšeny na městečko, které převzalo funkci nedalekých Žehušic. Roku 1716 byl zdejší kostel obnoven, jak připomíná portál (foto)

Roku 1719 však vyhořel, a s ním i polovina vsi.

Podle zprávy z r. 1718 „farní kostel sv. Václava jest nový, nemá ještě nového oltáře, kazatelny, lavic, ale mše svaté se již mohou konat“. Informuje o faráři Blahnovi a obětavosti, s níž se snaží kostel obnovit a dobudovat, s pomocí patrona kostela, Františka, hraběte z Thunů. V tomto úsilí pokračoval i jeho následovník, farář Fr. Hruška, který se po bitvě u Chotusic pokusil zachránit z hořícího kostela Svátost oltářní. Zřítíl se na něj však trám a farář zahynul.

Presbytář a sakristie kostela jsou v odborné literatuře charakterizovány jako středověká stavba z konce 13. století. Při barokní přestavbě 1716 byla před původní loď přistavěna širší a delší loď barokní, čímž se z původní lodi stal presbytář a z původního presbytáře sakristie. Dále je uváděna oprava v r. 1742, po bitvě u Chotusic.

Nad středověkým presbytářem je dnes věž; je původu barokního a nic nenasvědčuje existenci středověké věže na jejím místě. Ze středověkého kostela je dochován presbytář s hrotitým vítězným obloukem, s žebrovou křížovou klenbou, sanktuářem v jeho východní stěně s úzkým hrotitým okénkem.

Dnešní presbytář kostela má téměř půlkruhovou valenou klenbu s trojbokými výsečemi, přibližně půlkruhový tvar má i dnešní triumfální oblouk. Původní středověký kostel mohl mít zhruba 12 m dlouhou loď, na kterou navazoval odsazený presbytář dlouhý 6,2 m, šíře 7,2 m. Zdivo středověké lodi je široké 1,25 m, zdivo presbytáře 1,45 m. Větší šířka zdiva v pravoúhlém presbytáři by pro existenci či záměr chórové věže mohla svědčit.

(Viz nejznámější kostel se středověkou chórovou věží v této části Čech, Sv. Kateřiny ve Sv. Kateřině, zbudovaný rovněž sedleckým klášterem r. 1307. Je rozměrově srovnatelný s chotusickým, zdi v lodi š. 1,2 m, v presbytáři víc než 1,5 m. Zásadní rozdíl je ovšem v šířce zdiva nad triumfálním obloukem; ve Sv. Kateřině je toto zdivo stejně široké jako zdi presbytáře, v Chotusicích pouze 90 cm).

Na jižní straně dnešního presbytáře byl nalezen prakticky neporušený hrotitý gotický vstupní portál. Bohužel pracovníci prováděcí firmy ostění přes opačnou instrukci památkáře rychle opět nahodili, takže jeho dokumentace není dostatečná.

V západní části barokní lodi, na severní i jižní straně jsou zazděné 1,8 m široké výklenky. Jejich účel není zcela jasný; zajímavá je však v této souvislosti zpráva vztahující se k bitvě u Chotusic. Pruský císař podle ní nechal na kostele krátce po bitvě osadit dvě desky s nápisem oslavujícím jeho vítězství; pochopitelně musely být záhy odstraněny. Podle verze zaznamenané A. Sedláčkem byla jedna z desek umístěna na předsíni kostela. Je to námět k úvaze, zda západní část lodi nemohla být složitěji dispozičně řešena než dnešní. Zajímavá je i skutečnost, že na věži kostela je otisk starší střechy, kryté původně prejzy.

Dále připomeňme výše uvedenou zprávu vztahující se k požáru kostela po chotusické bitvě; může se zakládat na pravdě přesto, že má charakter legendy. Farář zachraňujícího Svátost oltářní mohl zranit trám uvolněný ze stropu presbytáře, který byl teprve po r. 1742 nahrazen současnou cihelnou valenou klenbou.

Někdy v 1. polovině 19. století proběhla klasicistní úprava fasády kostela, zejména dnešní lodi; snad souvisela s výraznou klasicistní přestavbou chotusické fary, datovanou na pásu pod její hlavní římsou k roku 1825.

Při průzkumu byl sledován vývoj barevnosti fasád. Zejména na chráněné severní straně dnešního presbytáře byla zachycena tmavě šedá barva ploch. Výrazný byl nátěr v barvě červenofialové. Dále se vyskytoval monochromní nátěr bílý, žlutavě okrový a šedozelený. Teprve ve 20. století začal být kostel opatřován žlutookrovými, resp. ornažovookrovými nátěry.

Historii stavby, rozpoznatelnou z ní samé, lze tedy shrnout následovně:

Středověký kostel měl pravoúhlý presbytář a vstup portálem s kamenným ostěním na jižní straně lodi. Dle charakteru architektonických článků vznikl nejpravděpodobněji okolo roku 1300. Existence středověké věže nad presbyteriem není pravděpodobná, i když ji samozřejmě nelze vyloučit.

K roku 1716 byl kostel výrazně upraven a rozšířen o novou barokní loď. Z té doby pochází i současná věž, která nejeví známky více stavebních fází, a zřejmě i šnekové schodiště do ní. Presbytář změněn v sakristii zdí vezděnou pod zachovaný středověký triumfální oblouk. Západní průčelí lodi opatřeno barokním portálem a štítem se sochou patrona kostela, sv. Václava. Interiér presbytáře měl zřejmě bedněnou klenbu. Po požáru roku 1742 byla nově provedena zděná klenba a krov nad ní; byla sjednocena výška hřebene střech a díky tomu bylo nutné zazdít okno na západní straně zvonového patra věže.

Úprava v 1. polovině 19. století (k roku 1825?) se týkala fasády kostela, byly tehdy zazděny některé niky ne zcela jasného účelu.

Naznačená stavební historie nemusí být úplná. Úpravy kostela v předbělohorské době nelze vyloučit, zvláště pokud obec povýšená na městečko skutečně prosperovala.

DUCHOVNÍ PŮST

Tělesný půst musí provázet neméně významný půst duchovní. Praktikovat duchovní půst znamená:

1. Přemáhat se, abychom mohli dávat dobrý příklad.

„Lidé, kteří vedou příkladný život, oslavují Boha, i když mlčí, neboť vedou druhé k tomu, aby chválili Boha.

Jazyk, který nemluví nic špatného, stává se obětním darem. Ruka, která nedělá nic špatného, je jako zápalná oběť.

Ale k tomu je třeba i připojit skutky: Ústa at' vyslovují požeňání, ruka dává almužny. Přinášejme Bohu prvotiny všech našich údu. Taková oběť se líbí Bohu.“

(sv. Jan Zlatoústý)

2. Potlačovat trojí chtivost:

- hněv (chtivost po moci),
- lakotu (chtivost majetku),
- smyslnost (sexuální žádostivost).

Své pudy nemůžeme vyhladit, ale musíme je držet na uzdě. Chceme-li rozvíjet ctnosti, musíme těmto neřestem odporovat.

3. Duchovně se postíme také tehdy,

- když mlčíme,
- když se neutápíme ve starostech,
- když se pokojujeme,
- když držíme na uzdě své smysly,
- když nejsme závistiví,
- když nejsme lakomí.

„Půst je pevná věž proti nepříteli, jistý hrad proti satanovým střelám. Naši předkové posilovali postem své ctnosti a žili svůj každodenní život jako andělé. Odumírali na zemi pozemským přáním a svou duší žili již v nebi.“ (svatý Jeroným)

„Neomezuj svůj půst jen na pokrmy. Pravý půst je v přemáhání zlých sklonů a chyb. Každou vášeň, která narušuje duchovní pohodu srdce, můžeme označit za druh opilství. Zdrženlivost se má týkat všeho, co naklání srdce ke zlému.

Pán Ježíš se nám zjevuje jako dokonalá zdrženlivost. Kéž nás posiluje v těchto duchovních cvičeních, abychom získali neotřesitelnou pevnost, která nás přivede k slavnému dni, kdy obdržíme korunu vítězství.“ (sv. Basíl)

MISIJNÍ KONGRES DĚTÍ

V sobotu 1. 10. 2016 se naše čáslavské Misijní klubko vydalo do Nymburka. Na 6. ročník Misijního kongresu se tam sjelo několik set dětí z celé České republiky. Kongres byl zahájen Mší svatou v kostele sv. Jiljí, kterou sloužil pražský biskup Karel Herbst. V jejím průběhu slavnostně přijal do Papežského misijního díla dětí 16 nových členů.

Po bohoslužbě následovalo na náměstí před kostelem divadelní představení, které připravilo Misijní klubko z Brna.

V poledne jsme vyrazili městem po stopách pěti misionářů, kde jsme prostřednictvím her zjišťovali, co všechno tito misionáři udělali pro druhé. Zároveň jsme na jednotlivých stanovištích získávali za splnění úkoly kartičky, které jsme poté u bankéře směnili za speciální platidlo potřebné k příspěvku na stavbu kostela. Byla zřízena i speciální stanoviště, kde si mohly děti prohlédnout hasičskou stanici nebo městskou policii.

Vyvrcholením celé akce byla společná stavba kostela z polystyrenových panelů, na kterou bylo potřeba přispět 20 tisíci kartiček.

Za dobře odvedenou práci jsme se odměnili pizzou a zmrzlinou. Také se nám líbila cesta vlakem, protože jsme se mohli projet rychlíkem i patrovým elektrickým vlakem Elefant.

Markéta Lněničková

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA s Matýskem

Letošní sbírku jsem poprvé absolvovala se svým čtyřletým vnukem. Od kamarádky jsem dostala zlatou košili, která ve mně nastartovala odhodlání obléknout Tři krále do barev, šatník králů nám totiž pomalu chátrá. V bazaru se za pár korun našly modré šaty, a jeden král byl hotov. Děvčata měla model šála + sváteční ubrus. Docela se to líbilo, a tak jsme se v Domku usnesli, že budeme sbírat šály a ubrusy a potom z toho něco vyjde.

Matýsek je chariták - určitě zatím alespoň tělem - vydržel do 14ti hodin a vybrali jsme téměř

4.000 Kč!! Byl naprosto nadšený, při koledování i tančil.

Nesmím zapomenout ani na dámskou část – zkušené kolednice, které stihly všechno a ještě opečovávat Matýska. (Převážně) všude nás vítali s úsměvem a mnohde jsem přepisovala na dveřích tříkrálové znamení, které tam po nás zbylo před léty - to potěší.

Museli jsme koledu i odmítat,

děti už nemohly a takhle mluvila převážná část účastníků sbírky. Ke konci jsme si už i kladli podmínky, že nikam do schodů nejdeme, že zpívat už nemůžou, že jen procházíme do původního stanoviště a tak. Prostě králové byli vyčerpaní. A místo přání, aby si cukříkem osladili život, Matýsek přál lidem sladký den - a to je dostávalo do kolen.:-) A taky chtěli kousek posvěcené křídly - to se mi ještě nestalo. Musím uznat, že i když byla zima, na cestu nám svítilo slunce, takže jsme mráz ani nevnímali. Zaujalo mě, jak děti poctivě koledovaly, nic neošidily, ale i to, jak si všímají věcí, které já nevidím. Mates se rozplýval nad krásným

pohledem ze čtvrtého patra bytovky, viděl náš kostel a konstatoval, že z chodníku to tak nevypadá. Obdivoval věnce na dveřích, rostliny v mezipatech, mával autům, všechno mu přišlo krásný a já místy kypěla, protože jsem chtěla stihnout obejít co nejvíce rodin.

Děvčata, která bydlí s matkou a sestrou v jedné místnosti, byla unešená z toho, jak lidi krásně bydlí... Prostě co je pro nás samozřejmé, pro jiné je radost a vzácnost. Až mi to sešlo s duchovní obnovou - máme se radovat ze všeho, co nám Bůh dává.

Celkem nás bylo 11 skupin, vybralo se 46 315,- Kč. Nejdřív se mi moc nechtělo, ale nakonec jsem ráda, že jsem mohla s Třemi králi putovat. Ten, kdo se vydá, dostane na cestu Boží požehnání, nese ho lidem, pro děti je to hluboký zážitek, učí se obdarovat druhé, zažívají štědrost dárců, srdečné přijetí, radost, a navíc - je to tradice!

Martina Šimová

POUŤ PRAHOU ZA NÁROD SE SVATYŇKAMI

Pouť se koná každoročně druhou sobotu v měsíci březnu a zvou nás na ni sestry Mariíny, iniciátorky Schonstattského hnutí u nás v Čechách.

Z Čáslavi letos jedeme s paní Tvrdíkovou dvě. Se sestrou Cyrilou a dalšími účastníky jdeme od sousoší sv. Václava a patronů českých na Příkopy, kde se v kostele Svatého Kříže koná Mše svatá. Pak pokračujeme na Staroměstské náměstí k bočnímu vchodu Týnského chrámu, k soše Panny Marie, která by se měla vrátit na místo na Staroměstské náměstí, kde až do roku 1918 stála.

Jdeme dále Karlovou ulicí ke kostelu Nejsvětějšího Salvátora. Zastavení, modlitba a píseň. Na Karlově mostě máme dvě zastavení – u Svatého Kříže a u sv. Jana Nepomuckého. Podíváme se i na zbrojnoše Brunclíka, při záplavách v roce 2002 byl skoro zatopený.

Už je kousek k Pražskému Jezulátku, chrámu Panny Marie Vítězné, zde modlitba Sv. otce Benedikta XVI., kterou pronesl při návštěvě 26. 9. 2009.

Pokračujeme na Malostranské náměstí k Parlamentu ČR. Modlitba za politiky. Nerudovou ulicí stoupáme ke Hradu. Na vyhlídce za pěkné viditelnosti se nám ukázala nádherná Praha. Zpíváme státní hymnu se všemi slokami. Lidé se zastavují.

Pak si vystojíme frontu ke kontrole, abychom mohli vstoupit na nádvoří Hradu. Vstupujeme do katedrály sv. Víta a dále do kaple sv. Václava. Jsme na posvátných místech, jsme tu sami, jen naše skupina se svatyňkami. Modlíme se Korunku, radostný sv. růženec a zpíváme chorál k sv. Václavu. Jsme vděční za tyto úžasné chvíle.

Zde naše pouť končí, pouť za národ! Svou přítomností a modlitbami jsme chtěli přispět k tomu, aby se náš národ více semkl okolo P. Marie a s její pomoci bylo více lásky v rodinách a mezi lidmi. Děkujeme sestrám Mariíným, které se starají o putovní svatyňky, všechny aktivity během roku a dodávají nám, zvláště s. Bernadetta, zprávy o Schonstattském hnutí. V roce 2014 jsme si připomněli 100. výročí jeho založení.

Marie Prášková

BABIČKA... a její modlitba

Loni v létě nás opustila ve věku 85 let moje milovaná babička. Měla celkem 11 vnoučat, která hlídala, jak mohla, starala se o ně, jezdila s nimi na výlety, dovolené, šetřila jim na studia, modlila se za ně... A to vše zvládala skloubit dohromady se svojí náročnou prací zubní lékařky, kterou vykonávala s velkou láskou a radostí.

Pamatuji si, jak jsem za ní občas zašla do ordinace a ona na každého byla tak milá. I staršího pána, kterému dělala zákrok, utěšovala milými slovy: "Broučku, vydržte, teď to bude trošku nepříjemné!" Nepamatuji se, že by na její tváři nebyl úsměv, nikdy neměla špatnou náladu. Každému přála jen to dobré a její laskavé srdce se vždy radovalo ze štěstí a úspěchu druhých.

Vzpomínám též na všechny cesty, které jsme spolu podnikly, v 16 letech mi splnila můj velký sen - cestovala jsem poprvé k moři.

Díky ní jsme mohla pracovat na Základní škole v Kácově i na Církevní škole sester voršilek v Praze. Díky jejímu štědrému přispění jsem navštívila známé mariánské poutní místo Lurdy.

Celý život se babička modlila... Tolik modliteb obětovala za nás vnoučata, ostatní členy rodiny a za další! Žila příkladně podle Desatera a ke konci života napsala moc hezkou modlitbu, která jen dokazuje, jak byla s Bohem spjatá i ve stáří.

Až do posledních chvil, díky mojí obětavé mamince, jsme mohli být s ní. Jsem vděčná, že jsem ji mohla před jejím odchodem k Bohu držet za ruku a děkovat za to vše krásné, co jsme spolu my dvě prožily.

Eva Pospíšilová

Modlitba ve stáří

*Bože můj!
Vzývám tě ve svém stáří.
Za všechny dary a radosti
dosavadního života ti děkuji,
tolik děkuji.*

*Co já ti mohu dát?
Svou dnešní únavu,
obavy o děti a vnoučata,
starosti o své zdraví,
obětovat ti práce,
kterých je už jen pomálu?
Prosím tě, nezapomeň na mě.*

*Chci ti stále patřit
jako jedna kapička vody v oceánu
tvých stvořených
lidských duší.
Stojím už téměř za dveřmi
tvých nebeských příbytků
- se svou bídou.*

*Prosím tě, pohleď na mě.
O veškeré tvé smilování prosím
pro sebe a svůj rod.
Pomoz mi zdolat každý můj den!
Vždyť každá vteřina mého času
je jen tvoje, je ve tvých rukou.*

*Co bylo, je a bude,
je jen ve tvém rozhodnutí.
Před tvou vůlí skláním svou hlavu.
Prosím o sílu k dožívání své
cesty!
Budíž tvé jméno pochváleno!*

Panna Maria Fatimská učila tři nevinné pasáčky modlitbě za obrácení hříšníků, kteří jsou v nebezpečí věčné záhuby, modlitbě, která se nyní recituje po každém desátku růžence: *»Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně, přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují«.*

Modlit se a přinášet Bohu oběti pro dobro hříšníků, to je to, co žádala Maria od lidstva. Na druhé straně Spasitel řekl: *»Amen, amen, pravím vám, o cokoliv budete prosit Otce ve jménu mém, dá vám. Dosud jste o nic neprosili ve jménu mém. Proste a dostanete, aby se vaše radost naplnila«* (Jan 16, 23-24).

Modlitbou můžeme získat více než aktivitou: materiální činnost dosáhne vytoužených efektů jen tehdy, když modlitba a odříkání otevřou cestu Prozřetelnosti.

STOP GENOCIDĚ - SVĚDECTVÍ

Se "Stop genocidě" jsem se poprvé setkala v Novém Strašecí, kousek odtud jsem tehdy bydlela. Náhodou jsem šla okolo billboardů, přidala se k jednomu rozhovoru a seznámila se s pořadatelem té akce.

Proti potratům jsem se angažovala už dřív a měla jsem k tématu co říct, jako jediný rodič čtyř dětí i jako matka, která málem šla na potrat.

Ještě jako nevěřící jsem uvažovala o potratu svého druhého syna, ve svém okolí jsem se do té doby nesetkala s jiným názorem, než že vlastně o nic nejde. Bůh mě tehdy zastavil a já Mu za to nikdy nemůžu být dost vděčná. V době mého rozhodování mě můj bratr vzal na návštěvu do křesťanské rodiny s pěti dětmi. Do té doby jsem si myslela, že kdo má početnější rodinu, je divný a nezodpovědný a že všichni nutně musí být chudí a zanedbaní. Ke svému údivu jsem zjistila, že v té rodině nebyl nikdo chudý ani zanedbaný, a poprvé v životě jsem měla možnost vidět, jak je krásné, když se rysy obou rodičů různě kombinují v dětských tvářích. Otec té rodiny byl první člověk v mém životě, který mi řekl: „Potrat je vražda.“

Vzali mě na procházku do polí, a tam jsem měla něco jako vnitřní vidění - jako by po polní cestě přede mnou běželo malé dítě a já viděla hlavičku v čepičce, jak se natřásá při tom běhu. V tu chvíli mi bylo jasné, že svoje dítě nedám...

Kdykoliv jsem si v průběhu dalších let představila, že tu moje dítě nemuselo být, byl to strašný pocit.

Tenhle svůj příběh od té doby vyprávím každému, kdo ho chce slyšet.

V následujících letech života jsem se nakonec starala o čtyři děti, jako jediný rodič, a musím říct jedno: věci bývají nejhorší tehdy, dokud ještě nenastaly a člověk se jich bojí...

Ne vždycky byl náš život snadný a žili jsme skromně, ale Bůh se o nás vždycky postaral, abychom měli to, co jsme doopravdy potřebovali. Vždycky se našlo dobré řešení i pro tu nejtěžší situaci. Kdybych se měla znovu rozhodovat, rozhodla bych se stejně jako tehdy.

Po setkání v Novém Strašecí jsem se pak se Stop genocidě účastnila několika jejich akcí. Bylo to hodně náročné, nenastydnout a neztratit nervy při rozhovorech, které byly někdy hodně vypjaté. Ale zároveň mi to hodně dalo a jsem ráda, že jsem se mohla přidat.

Odpůrci akce nejčastěji argumentovali tím, že tak drastické fotky způsobí újmu dětem, které je uvidí. Co jsem měla možnost zažít, děti s tím neměly nejmenší problém. Zato dívky od určitého věku a dospělé ženy ano, a není těžké si představit, proč asi...

Když jsme stáli před jedním gymnáziem, procházel kolem nás zřejmě student posledního ročníku, výrazná osobnost, a syčel na nás, že kdyby mohl, nejradši by nás zastřelil. Že jeho matka na potratu byla a že všichni jsou úplně v pohodě....

Zajímavé byly reakce na velkém metalovém festivalu v Josefově u Jaroměře. Bylo tam hodně Poláků, a ti spontánně jeden za druhým podepisovali petici za změnu zákona o potratech. Koukli na fotky usmrcených dětí, koukli na stolek s petičním archem a bez váhání podepsali. Ani čeští metalisti nebyli většinou nepřátelštější. Na druhou stranu si vzpomínám na jednoho Holanďana, který byl agresivní a rozčiloval se, jak jsme si mohli dovolit něco takového vystavit na veřejnosti, že je po snídani a musí se dívat na takové věci,

že v jeho zemi mají pro legálnost potratů dobré důvody, a choval se k nám, jako by byl někde v holandské kolonii...

Nevím, do jaké míry bych dneska zvládla stát s kluky ze Stop genocidě celé dny u billboardů, tu zimu a ty nervy. Ale aspoň se snažím podporovat je finančně. A modlitelně. Obojího potřebuji opravdu hodně.

Jarmila Frajerová

STOP GENOCIDĚ, ČÁSLAV, 7. 2. 2017 – ZÁZNAM POŘADATELŮ

U Pošty, ul. Poštovní:
Spor o slovíčka na Oznámení o konání shromáždění. Městská policie měla pokyn nás vypudit, neb v Oznámení stálo: "Veřejná prostranství při ul. Poštovní.", a my prý stojíme na ulici. Jak by dopadl případný soud, nevím, ale domnívám se, že "ulice" je termín kartografický a netýká se asfaltu či dlažby. Pošta na ulici Poštovní také nestojí na asfaltu Pěší zóny, ale vedle něj. Nechali jsme je odejít se vzkazem úředníkům - jestli jsou si svým právním výkladem jisti, ať shromáždění rozpustí a my přijedeme za 14 dní s jim vyhovujícím termínem v Oznámení. Paní úřednice za námi přišly s logickou úvahou, že by si nepomohly, a proto nechají shromáždění proběhnout.

Počet lidí v ulici byl tentokrát zklamáním oproti minulé akci na tomtéž místě, i když jsme měli panely mnohem lépe postaveny - přímou linií kryla budova pošty a další budovy, zesponu na rozšířeném místě byla krytá dvěma panely.

Někteří místní i z firmy v ulici byli tak rádi za výstavu, že nám donesli zákusky, kafe, svačinku i slova povzbuzení. Velmi pohodová akce. Mladí se někteří vraceli i s kamarády k zevrubné prohlídce.

Měl jsem dlouhou diskusi s dvěma lehce opilými kluky. Jeden se svěřil s rozhodnutím, že si vezme život, jen hledá neschůdnější způsob. Řekl jsem, že jeho Stvořitel má s ním plán a zmařením svého života zmaří jeho báječný plán. Byl naprosto ohromen a stále znovu se na to ptal, aby se ujistil, že to myslím vážně. Mladí pánové byli tak vděční za rozhovor, že nám na boj za život darovali všechny své peníze. Ale nemyslete si, nezbohatli jsme, zaplácló to tak parkovně, ale i takový dar má velkou cenu, když je od srdce.

Rozšafná Romka podepsala s rozhodností sobě vlastní; "Přečtěte si hlavičku petice, ať víte co podepisujete", vyzvali jsme ji. "Já vím moc dobře, o co jde. Mám dětí pět a k pěti potratům mě doktoři navezli a při pátém mě bez mého souhlasu sterilizovali."

Akce trvala od 11 do 17h, panely vidělo 800 - 1 000 lidí.

Rozdáno 20 modelů, 250 letáků. 41 podpisů.

Petr Tomšíček

POZVÁNKA NA POCHOD PRO ŽIVOT

Jako každý rok se i letos, 22. dubna, uskuteční v Praze Národní pochod pro život.

Mši svatou v 10:00 v katedrále sv. Víta bude celebrovat kard. Dominik Duka. Ten se také rozhodl poděkovat všem rodinám za jejich přínos pro společnost pozváním na společný oběd.

Doprovodný program včetně oběda se uskuteční od 12:00 na Klárově.

Samotný pochod centrem Prahy bude zahájen ve 14 hod. Předpokládáný konec v 16 hod u sochy sv. Václava na Václavském náměstí. Z Čáslavi do centra Prahy se dá pohodlně dostat vlakem. Proto určitě neváhejte a vydejte se podpořit kulturu života!

Bližší informace - včetně registrace na: pochodprozivot.cz.

ČAS

Pane, vyšel jsem, venku chodili lidé. Odcházeli, přicházeli, pospíchali, pádili. Kola pádila, auta pádila, ulice pádily, město pádilo, všechno pádilo. Pádili, aby neztratili čas, pádili za časem, aby čas dohonili, aby získali čas.

Nashledanou, odpusťte, nemám čas... Chtěl bych se modlit, ale nemám čas. Pane, ty rozumíš, nemám čas... Dítě si hraje, nemá teď čas...Školák musí psát úkoly, nemá čas..., Otec má své děti, nemá čas, později...

Tak pádí všichni za časem, Pane, pádí světem, pospíchají zmítání, přetížení, reptajíce, nikdy nedocházejí cíle, chybí jim čas. Pane, jistě ses zmýlil ve výpočtech. Musí být někde chyba, hodiny jsou příliš krátké, dny jsou příliš krátké, život je příliš krátký. Ty, který stojíš mimo čas, se usmíváš Pane, když vidíš, jak se s ním potýkáme. Ty víš, co činíš.

Nemýlíš se, když člověku přiděluješ čas. Dáváš každému čas, aby činil, co chceš Ty. Člověk nesmí ztrácet čas, promrhat čas, zabíjet čas, čas je darem od Tebe, je však pomíjivým darem, darem, který nelze uschovat.

Pane, mám všechen čas pro sebe, všechen čas, který mi dáváš Ty, roky mého života, dny mých let, hodiny mých dnů, všechno patří mě. Je na mě, abych je naplnil klidně a s důvěrou, naplnil je zcela až po okraj a přinesl Tobě, abys vodu proměnil ve vzácné víno, jako jsi učinil kdysi v Káni při svatbě lidí.

Pane, neprosím Tě dnes o čas učinit to a pak ještě ono, prosím Tě o milost v čase, který mi Ty dáváš, učinit svědomitě to, co chceš Ty, abych učinil.

(Michel Quoist)

Hospodaření s časem:

1. Považuj čas za vzácný dar (poklad);
2. Vědomě řiď výdej času;
3. Odlišuj věci důležité od nedůležitých;
4. Důležitým věcem dopřej více času, Bohu nejvíce;
5. Nauč se též říci: ne tohle dělat nebudu;
6. Pravidelně bilancuj hospodaření s časem.

Z FARNÍ MATRIKY

KŘTY:

Jan Emanuel Kopp, 17. 9. 2016, Dolní Bučice
Antonín Tereza Štok, 8. 10. 2016, Čáslav
Adéla Jelínková, 15. 10. 2016, Čáslav
Jan Rakušan, 15. 10. 2016, Čáslav
Petr Bohuněk, 22. 10. 2016, Čáslav
Alexandr Baláš, 1. 11. 2016, Čáslav
Michal Marián Prokop, 20. 11. 2016, Čáslav
Magdaléna Kateřina Voháňková, 20. 11. 2016, Čáslav
Jan Pavel Vraný, 4. 12. 2016, Čáslav
Martin Ludvík Timoteus Cukr, 7. 1. 2017

POHŘBY:

Anton Heriban, 14. 10. 2016, 78 let, kostel sv. Petra a Pavla, Čáslav
Milada Chalupová, 21. 10. 2016, 86 let, obřadní síň, Čáslav
Vladimír Směšný, 4. 11. 2016, 82 let, kostel sv. Alžběty, Čáslav
Ludmila Jarošová, 15. 11. 2016, 94 let, kostel sv. Petra a Pavla, Čáslav
Ludmila Fišerová, 21. 12. 2016, 85 let, kostel sv. Petra a Pavla, Čáslav
Marie Forstová, 22. 12. 2016, 86 let, kostel sv. Marka, Žehušice
Marta Macháčková, 23. 12. 2016, 80 let, kostel sv. Alžběty, Čáslav
Karel Poskočil, 18. 1. 2017, 74 let, kostel sv. Alžběty, Čáslav
Marie Poskočilová, 21. 1. 2017, 86 let, kostel sv. Marka, Žehušice
Laura Čechová, 3. 2. 2017, 5 měs. kostel sv. Petra a Pavla, Čáslav
Stanislav Štrobl, 4. 2. 2017, 71 let, kostel sv. Petra a Pavla
Marie Jiráková, 3. 3. 2017, 89 let, obřadní síň, Čáslav
Bohuslava Nečasová, 15. 3. 2017, 76 let, kostel sv. Alžběty, Čáslav

Vydáno pro vnitřní potřebu farnosti Čáslav

Kontakt: Římskokatolická farnost, děkanství Čáslav

Kostelní nám. 186, 28601 Čáslav, tel. 327 312 907

P. Bohuslav Stařík, tel.: 728 501 043, e-mail: starik.b@seznam.cz

Redakce: Marie Rumlová (marie.rumlova@seznam.cz), Martin Jusko, Jan Špaček, Marie Prášková

Děkujeme za Vaše náměty, příspěvky a fotografie!

Foto v tomto čísle: K. Štikovcová, M. a J. Práškoví, P. a P. Lněničkoví, L. Lehetová, P. Tomšíček

**DOBROVOLNÉ PŘÍSPĚVKY NA TISK GABRIELA MŮŽETE DÁVAT DO POKLADNY
VZADU V KOSTELE. DĚKUJEME!**